

ikke stemmer for beslutningsforslaget, fordi det vil være for pinligt, at Danmark har afleveret et forslag til regeringskonferencen, som regeringen så efterfølgende skal trække tilbage. Men det havde jo været mere klogt, at V og K havde bakket os andre op i det synspunkt, at regeringen skulle søge mandat, og at den gamle beretning, som gik ud på, at regeringen skulle søge mandat i Europaudvalget, dermed skulle være gældende, for så ville man jo have haft mulighed for i Europaudvalget at rette regeringen ind på det spor, som et flertal i Folketinget reelt ønsker at den skal befinde sig på.

Så derfor synes jeg, at hele denne procedure – som jo er baggrunden for, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti har valgt at lægge disse forslag frem i Folketingssalen – har debatten i dag vist er afgørende forkert. Og man burde jo så tage konsekvensen af det og være med til at ændre den procedure, men jeg er bange for, at konklusionen i dag bliver den, at der ikke er flertal for at ændre proceduren og dermed trække noget af den line ind, som man har givet regeringen på regeringskonferencen.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 25 havde udenrigsministeren den kommentar, at han undrede sig over, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti var enige om – var samlet om, som udenrigsministeren sagde – at forhindre forbedringer.

Det er jo en underlig magi, ord kan have, og jeg skal bare kort fortælle, at jeg tror, bemærkningerne klart fortæller, at i hvert fald Dansk Folkeparti ikke mener, at de forslag, regeringen har stillet, er udtryk for forbedringer, og derfor er det selvfølgelig noget sludder, udenrigsministeren siger i sit startindlæg til denne debat.

Og om beslutningsforslag nr. B 26, som jo primært er det forslag, jeg skal slutte med at omtale, skal jeg sige, at det afgørende her er, at den positivliste, som hr. Ove Fich omtalte i sit ordførerindlæg, jo ikke er fremlagt.

Altså: Når hr. Ove Fich siger, at det jo er på konkrete, afgrænsede områder, man ønsker afgifter, fordi man er klar over, at der ellers er en risiko for, at man på EU-plan ved hjælp af flertalsafgørelser vedtager afgifter, som har fiskal karakter, så er problemet her jo, at regeringen overhovedet ikke har forsøgt at fremlægge en positivliste over, hvad det er for nogle afgifter, der er tale om, men alene bruger betegnelsen miljøafgifter.

Men når man tænker på den danske debat om, hvad der er miljøafgifter, så er der jo altså

meget stor forskel på, hvordan regeringspartierne definerer ordet miljøafgifter – det har flere andre også været inde på under debatten i dag – og det er derfor, vi ikke er spor trygge ved, at regeringen får vedtaget en ramme på EU-plan, der medfører, at det er muligt at vedtage miljøafgifter ved hjælp af flertalsafgørelser, og så først efterfølgende skal lave denne positivliste.

Det havde været langt mere klogt, at regeringen havde forsøgt – bare for sit eget vedkommende – at lave en positivliste og så havde forelagt den for Folketingets Europaudvalg, inden den var kommet med et sådant forslag.

Jeg skal heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at Folketingets Skatteudvalg i lang tid har forsøgt at formå Kommissionen til at fremlægge en positivliste og flere gange har rykket skatteministeren for en sådan positivliste, uden at det er lykkedes. Det begyndte for over et år siden, og skatteministeren er sågar her i efteråret blevet rykket, men har ikke kunnet give Folketingets Skatteudvalg nogen som helst dokumentation for, hvad det er for en positivliste, der påtænkes.

Så regeringen er på gyngende grund med hensyn til disse flertalsafgørelser om afgifter, og derfor er det mit håb, at vi, når vi når til anden og sidste behandling, vil stå i en situation, hvor den kritik, der har været af regeringens politik med hensyn til flertalsafgørelser på miljøområdet, vil udmønte sig i, at et flertal her i Folketinget siger til regeringen, at det er en uacceptabel politik, regeringen på dette område fører på regeringskonferencen, og så tager konsekvensen af den holdning, som man jo også her under førstebehandlingen har givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Det er lige for at rette en misforståelse, for jeg synes, man blander tingene meget sammen.

Altså: Beretningen fra september om den procedure, vi nu følger, kom jo efter, at beskæftigelsesforslaget var blevet fremlagt af statsministeren på et topmøde under regeringskonferencen, og derfor er man nødt til lige at holde det beskæftigelsesforslag lidt ude fra de andre ting og prøve at se på, om den beretning og den procedure, vi nu har valgt, ikke sikrer os, at regeringen i det mindste lytter til Europaudvalget og tilpasser sine forslag til de råd, vi giver i Europaudvalget. Og jeg mener ikke, at der ikke har været et klart flertal bag nogen af de forslag, der senere er lagt frem.